

V zajatí démonov

„Každý z nás má svojho démona. Plní naše najtajnejšie túžby. Vidíme vďaka nemu cestu, ktorá by inak navždy ostala skrytá.“

„Ale... To, čo tu robíte, sú predsa hriechy,“ namietol som.

Pozrel sa na mňa unaveným úsmevom.

„Pozri sa okolo seba. Všetci nosia svoje hriechy. Každý má niečo, čo poctivo zamietol pod koberec, len aby sa to svet nedozvedel. Je jedno či je to banálne klamstvo, alebo násilná vražda. Všetko sa ráta ako hriech. Tak prečo my by sme mali byť o niečo horší?“

„Lebo je to do očí bijúce?“ hádal som. Muž v ošúchanom hnedom saku sa zasmial a upravil si klobúk, ktorý mu spadol do čela. Očividne ho mal podobne dlho ako ten kabát. Priateľsky ma potľapkal po pleci. Myklo mnou.

„Možno...“ S úsmevom pritvrdil zatiaľ, čo ma viedol po uličkách, do ktorých som pred tým nikdy v živote nevkráčil. A rozmýšľal som či som vôbec chcel.

„Nemusíš sa obávať. Prevediem ťa tu,“ upokojil ma akoby mi vedel čítať myšlienky. Paličkou z časom zvetraného dreva odhrnul kus špinavej handry na špagátiku, ktorá nám bránila v postupe. Mlčky som sa sklonil a podliezol ju. Nasledoval ma.

„Porozprávam ti životné príbehy ľudí z nášho kruhu. A po tejto prehliadke, ktorá samozrejme nebude bezplatná, si môžeš vybrať či medzi nás prídeš alebo nie.“ Premýšľal som, koľko to všetko mienilo stáť. O peniazoch sa na našom prvom stretnutí nezmienil a obával som sa o dostatočný obsah peňaženky. Ako počestný muž by som mu to, samozrejme, zaplatil aj inokedy. Len som nevedel, ako veľmi tento chlapík veril slovu džentlmena.

Pri zamyslení som si nevšimol hrdzavé vedro položené v strede úzkej uličky. Omylom som doň kopol. Vrazilo do steny. Náraz vyplašil hŕstku potkanov, ktoré sa bezhlavo rozutekali na všetky strany. Zanádal som a starostlivo si prezeral nalakované topánky. Len včera som ich vyleštil kvôli tomuto stretnutiu. Očividne to ani nebolo nutné. Mal som dojem, že aj bez toho by ma tu vzal. Začínal som mať z toho zlý pocit.

„Musíš si dávať pozor, kam ideš. Cesta tu nikdy nebude rovnaká. A to je to pravé dobrodružstvo! Nie tie vyumelkované chodníčky a anglické trávniky. Čo mi pripomína ešte jednu otázku.“ Zastal a pozrel sa na mňa hlbokým vševediacim pohľadom.

„Prečo potrebuješ pomoc démonov?“

Vyschlo mi v ústach. Potajme som dúfal, že sa k tej otázke nikdy nedostaneme. Očividne som sa mýlil.

„Je to podstatné?“ vrátil som mu to. Tváril som sa nezaujato, aby som na sebe nedal poznať, že mi to bolo nepríjemné. Muž sa oprel o špinavú stenu a tváril sa, že premýšľa.

„Ani nie. Mne to môže byť jedno. Ale ty potrebuješ pomoc. A ako mám vedieť, ktorý démon ti bude súci, pokiaľ mi nepovieš, čo ťa trápi?“

Povzdychol som si. Asi niečo pravdy na tom bolo.

„Potrebujem... No... Ono sa to ťažko vysvetľuje. Jedna žena...“

„Ohoho,“ hurónsky sa zasmial nenechávajúc ma ani dopovedať. Oči sa mu šibalsky zaleskli. Zarazil som sa. Nevedel som o ničom, čo by mu mohlo prísť smiešne.

„Takže takto to je! No, máš pred sebou ťažkú úlohu,“ súhlasne prikývol a zamyslene sa pohral s okrajom svojho klobúka. „Zaujať ženu je priam umenie, v ktorom chýba majster!“ zasmial sa.

Až teraz som pochopil, ako to myslel.

„Och, nie. Chápete to zle!“ snažil som sa mu protirečiť, ale on ma veľkou špinavou tlapou potľapkal po pleci. „Ja viem veľmi dobre, ako to myslíš. Tiež som bol mladý a zaľúbený, nemysli si. Počas našej exkurzie popremýšľam, čo by ti tak mohlo pomôcť. A teraz hor sa dopredu!“

Bezradne som pozeral na jeho chrbát. Mohol som len dúfať, že mu to po ceste vysvetlím. Pobehol som za ním.

„Ono to je trochu komplikovanejšie,“ začal som s výdychom, no muž ma zastavil zdvihnutím ruky. Ukázal na jedného chlapíka sediaceho na zemi. Mal na sebe dlhý kabát s obrovskou kapucňou, ktorá mu zakrývala tvár. Oblečenie mohlo byť kedysi biele, no dnes hýrilo farbami ulice. Pokrčil som nosom, keď mi doň udrel neznesiteľný zápach.

„Toto je Otec Klement.“ Muž na počutie svojho mena zodvihol hlavu a ukázal tvár. Prvé, čo som si všimol, bola bledosť. Pod očami mal obrovské čierne kruhy. Díval sa zvláštnym zasneným pohľadom. Nebol som si veľmi istý tým, či nás vôbec vnímal.

„Zúfalo sa snažil priblížiť k Bohu, no modlitby ani kľačanie pri oltári mu neprinieslo žiadne výsledky. Preto sa obrátil na pomoc démonov. Otče, povedzte, pomohol vám váš démon?“

Muž mdlo prikývol a pozrel sa kdesi do diaľky.

„Vidím Ho všade vôkol seba. Rozprávam sa s Ním, keď potrebujem nasmerovať v živote. Len On vie, ako sa cítim. Povedal mi toho veľa a ja budem Jeho posolstvo šíriť ďalej. Bez démona by som sa s Ním nikdy osobne nestretol.“

Postarší muž sa mu poďakoval a kráčali sme hlbšie do verejnosti neprístupných uličiek. Čím ďalej, tým viac mi toto miesto pripomínalo jeden obrovský brloh. Brloh, kde oživali démoni. Uličky boli plné smetia. Lemovali ich odhodené kusy šrotu, zabudnuté hračky

a odpadky. Domčeky, v ktorých ľudia prebývali, boli robené z leda-bolo na sebe naskladaných tehál. Tušil som, do čoho idem. Bol som pripravený na podobný pohľad. Ale ani za svet by mi nenapadlo, že to bude až také biedne. Oproti čistým a priestranným uliciam v štvrtiach, kde som sa pohyboval celý život, toto bola pre mňa veľká výzva. Mestská džungľa. Asi tak by som opísal toto miesto. Začínal som pochybovať či sa vrátim späť do kultivovaného sveta so všetkým, s čím som tu prišiel. Avšak túžba získať pomoc bola silnejšia než môj strach z neznámeho, a preto som aj napriek obavám ďalej nasledoval svojho sprievodcu.

Čím hlbšie sme šli, tým sa tu ukazovalo viac tvárí. Z ich pohľadov ma mrazilo. Väčšina mi pripomínala len bezduché schránky. No aj medzi nimi sa našlo zopár jedincov, ktorí vyzerali, že sa ich život ešte úplne nezničil. Stáli v hlúčiku na rohu starej ošarpanej bytovky, ktorá kedysi možno bola aj obyvateľnou. Neušiel mi pohľad na prázdne diery na miestach, kde kedysi mohli byť vsadené okná.

Odrazu si nás jeden z hlúčiku všimol. Usmial sa na sprievodcu a divoko mu zamával. On mu úsmev opätovoľ a kývol mu. Chlapík niečo povedal skupinke, s ktorou sa práve rozprával a pribehol k nám. Už na pohľad bolo jasné, že aktívne športoval. Vyzeral úplne inak, ako ľudia, ktorých sme doposiaľ míňali. Rozmýšľal som či aj on mal svojho démona.

„Á, môj drahý priateľ! Leonardo, ako sa máš? Porozprávaj nováčikovi svoj príbeh, ako si sa tu dostal,“ opýtal sa vyšportovaného chlapíka. Leonardo hodil pohľad na mňa, a potom naspäť na postaršieho pána.

„Ako som sa sem dostal? Úplne jednoducho. Potreboval som vyhrať preteky,“ odvetil mi. Oči mu rýchlo lietali z jedného predmetu na druhý. Neustále nimi klipkal. Všimol som si tiež, že dýchal akoby práve zabehol maratón. Ruky sa mu mierne triasli. Pripadal mi ako jedna veľká kopa nervov čakajúca len na to, kedy mu niekto povie, aby zabehol na druhý koniec mesta a naspäť.

„A vyhral si ich nakoniec?“ opýtal sa ho postarší muž pokojne. Chlapík sa usmial ako to najšťastnejšie dieťa.

„Tomu ver! Nikdy v živote som tak rýchlo nebehal. Ten démon je fakt sila!“ zachechtal sa.

Odrazu sa za ním zjavil ďalší chlapík z ich malého kruhu. Všimol som si, ako po mne znepokojene pokukuje.

„Carl, môžeš na slovičko?“ opýtal sa môjho sprievodcu. Ten sa zachechtal.

„Samozrejme! Ved' preto som tu prišiel. Porozprávaj svoj dôvod, prečo si ty požiadal o pomoc démonov tomuto mladíkovi. Práve mu totiž robím exkurziu.“ Opäť sa na mňa nervózne zadíval. Začal sa ošívvať.

„Nemyslíš si, že bolo trochu riskantné zobrať sem niekoho z vyššej vrstvy?“

„Ale nebuď taký. Nebolo tvojím cieľom sa trochu uvoľniť? Kde máš svojho démona teraz?“

„Bolo, ale nemôžem byť pokojný, keď tu vedieš niekoho, kto môže pracovať pre štát. Čo ak nás všetkých udá? Ved' sám najlepšie vieš, aké tresty sú za to, čo tu robíme,“ zasyčal na postaršieho pána. Hoci si ho zobral trochu bokom, aj tak som všetkému rozumel. Carl sa ho snažil gestom upokojiť, no nevyzeralo to tak, žeby to zaberalo. Premýšľal som, že niečo poviem a zastanem sa tak staršieho pána. Avšak pred tým, než som to mohol spraviť, sám sa na mňa obrátil s otázkou:

„Načo niekto ako ty potrebuje pomoc démonov?“

„Kvôli jednej žene,“ začal som pomaly.

„No prosím! To je mrhanie! Je to iba obyčajná rozmazanosť! Chudák páno si nemôže nájsť krásku hodnú jeho postavenia!“ Zaťal som čelúšť. Začínal ma poriadne iritovať a aj napriek mojím dobrým mravom, mal som chuť povedať mu niečo naozaj nepekčné. Našťastie som sa ovládol.

„Nie je to tak, ako to na prvý pohľad vyzerá,“ dodal som, ale nebol som presvedčený o tom, že veril slovám džentlmena.

„Tak teda ako to je?“ opýtal sa ma Leonardo. Chvíľu som na nich pozeral. Ani jeden z nich mi neprišiel natoľko sympatický, aby som im začal rozprávať svoj príbeh.

Carl videl, že sa veľmi nemám k činu. Ukončil debatu a ospravedlnil nás, že máme toho ešte veľa pred sebou. Bol som mu za to vďačný. Po tom, čo sme opustili Leonarda a jeho kamaráta, opäť sa rozrečnil.

„Neber si slová Simona osobne. Ešte pred tým, než prišiel k nám, ochutnal život vo viacerých mestách a uzatvoril dohodu s mnohými démonmi. Žil si šťastne. Mal všetko, po čom túžil. No raz im do ich úkrytu prišli štátni zástupcovia. V ten večer mu zabili brata, keď sa pokúsil utiecť. Nikdy som sa nedozvedel, ako sa Simon odtiaľ dostal bez toho, aby skončil vo väzení.“

„Aha... To som netušil.“ Carl prikývol.

„Aspoň už vieš, že mu nemôžeš vyčítať opatrnosť. Našiel si tu priateľov, nový domov. Je samozrejmé, že o to opäť nechcel prísť. Nikto z nás o toto miesto nechce prísť. Možno to tu nevyzerá ako z rozprávky, ale ľudia držia pri sebe viac ako rodina. Sme vo všetkom spolu. Nikto tu nie je sám. A to pre mnohých ľudí znamená viac, než si dokážeš predstaviť. Veľa z nich si tu totiž so sebou prináša príbehy podobné tomu Simonovmu či dokonca ešte smutnejšie.“ Zadíval sa na mňa pozorným pohľadom. Zaujalo ma, že on ako jediný nevyzeral byť zničený svojím démonom. Bolo to nanajvýš prekvapujúce.

„Na čo si ty potreboval démona?“ opýtal som sa so záujmom. Udivene na mňa pozrel. Bolo vidieť, že ho tá otázka zaskočila. Pousmial sa.

„Ja? No... Ja už démona nepotrebujem. Mám všetko, čo len môže starý človek chcieť. Kedysi mi pomohol zbudovať štvrť, ktorú tu vidíš. A potom som bol nútený sledovať, ako to tu chátra. Ľudia, ktorí mi boli oporou, ma podviedli. Doslova mi vrazili dýku do chrbta v ten moment, kedy som ich potreboval. Keď som sa sám nejako pozviechal na nohy, povedal som si, že už nedopustím, aby ma ktokoľvek takto zranil. A opäť som siahol po démonoch. No nie pre seba, ale pre každého, kto by ich mohol potrebovať. Vtedy som vedel, že dokým budem mať to, čo ostatní potrebujú, nikto ma nezradí. Odvtedy ubehla dlhá doba. Komunita sa rozrástla a ja som pochopil, že to, čo som vybudoval, opäť žije svojím životom. Nie síce takým, akým pôvodne mal, ale o to nádhernejším. A rozrástá sa doteraz,“ povedal mi pyšný na svoju prácu.

So záujmom som si odznova prezeral všetky stavby, okolo ktorých sme prechádzali. Niektoré boli napoly dostavané, iným zasa chýbal kúsok od dokončenia. Všetko to však boli na pohľad staré budovy a nedoniesol sa ku mne žiaden príbeh, ktorý by rozprával o tom, prečo to tu dnes vyzerá tak, ako to tu vyzerá.

„Čo sa...“

Nestihol som dopovedať, keď sa z jednej z nedokončených budov ozval hlasný nárek a krik. Obaja sme zbystrili pozornosť. Chcel som ísť tam zistiť, čo sa stalo, keď ma postarší muž zastavil svojou palicou. Jeho výraz tváre už viac nebol samý smiech a ľahostajnosť. Zazrel som tam strach aj ľútosť. Nerozumel som tomu. Čo sa tam dialo? Bol to ženský krik. Neustával. Poniektorí sa do budovy rozbehli. Predpokladal som na pomoc. Iní iba skrúšene odvrátili tvár. Zmätene som sa díval na reakcie okolostojacich. Bol to presný opak toho, čo mi tu pred chvíľou rozprával. Tá žena očividne potrebovala pomoc, no oni všetci tam len tak stáli a odmietali čokoľvek urobiť. Po pár minútach krik ustal. Netušil som, čo to malo znamenať. Prečo všetci ostali ešte dlho nehybne stát? Akoby na niečo čakali. Žena, ktorá pred tým vbehla na pomoc, vyšla von. Mala na tvári znepokojený výraz. No hneď, čo uvidela Carla, podišla k nám.

„To bola pani Evansová,“ zašepkala mu, akoby to malo byť nejaké tajomstvo. Sprievodca chápavo prikývol.

„Stalo sa to prvýkrát?“ Žena si zahryzla do pery.

„Myslím, že nie.“ Hodila naňho veľavýznamný pohľad. Sprievodca si sťažka vzdychol a kývol jej, že môže ísť. Po chvíľke sa z domu opäť ozvalo hlasné kvílenie. To už ma ale Carl ťahal preč.

Chvíľu sme šli potichu. Očividne sa strácal v myšlienkach. Nakoniec sa však predsa len rozhovoril. No hlas už nemal taký nadšený, ako pred tým.

„Určite sa musíš teraz pýtať, prečo som ťa zastavil a nedovolil ti pomôcť jej. Pravda je taká, že si pomáhame do chvíle, keď človek využíva démona vo svoj prospech. Niekedy sa však môže stať, že je prisilný na človeka, ktorému je daný a vtedy môže nastať opačný efekt. Takýmto ľuďom hovoríme, že sú v jeho zajatí. Miesto toho, aby ich démoni počúvali a boli ľuďom úslužní, ovládnu telo a nútia ho robiť naozaj bizarné veci. Vtedy za každý okamih, kedy s ním bojuješ, platíš ukrutnú daň. Bolest', nepokoj, horúčka... Démon človeka postupne rozožerie, dokým z neho neostane iba troska.“

„A nedá sa takýmto ľuďom nejako pomôcť?“

Pokrútil hlavou.

„Môžeš mu dohovárať, že všetko bude dobré. Môžeš mu aj zobrať démona a čakať, kedy účinok vyprchá avšak je pri tom veľké riziko, že človek zomrie. A to je posledná vec, na ktorú ťa musím upozorniť pred tým, než sa k nám naozaj pridáš. Démon nikdy nič nedáva zadarmo. Si si toho vedomý? Skončiť v jeho zajatí miesto toho, aby si mu bol pánom sa môže stať aj tebe. Všetko záleží na tom, ako múdro využiješ jeho pomoc, koľkokrát ho využiješ a či budeš mať dostatočnú silu ho zvládnuť a krotiť natoľko, aby ťa úplne neovládol. Všetci títo ľudia, ktorých si tu stretol mňa nevynímajúc o tom vedia a využívajú ich pomoc aj napriek riziku, že ak nebudú opatrní, môže sa im prihodiť rovnaká vec. A vtedy im už niet pomoci.“

Nechápavo som sa zamračil.

„A čo doktori?“

Carl sa zachechtal.

„Doktori! To sú iba šarlatáni robiaci si z ľudí vlastné pokusy! Radšej by som zomrel, akoby som sa mal dostať do rúk jednému v tých bielych plášťoch!“

Jeho postoj k dnešnej medicíne ma prekvapil. Nezdalo sa mi, že by nevedeli, čo robili. Hoci bola pravda, že práve ich zlyhanie ma nakoniec doviedlo tu.

„Vec sa má tak, že v konečnom dôsledku sú všetci ľudia odkázaní na súboj s vlastným démonom úplne sami. Poniektorým sa ho opäť podarí dať pod kontrolu, iným zasa nie.“

Kráčali sme ďalšou uličkou. Pôsobila stále širšie a širšie. Ľudí bolo čím ďalej, tým menej. Rozmýšľal som o jeho slovách. Netušil som, že to mohlo mať takéto zápory. Vedel som však, že nech sa bude diať čokoľvek, potreboval som ich pomoc. Kvôli sestre. Nemohol som dopustiť, aby prehrala boj s chorobou, ktorá ju už celé mesiace zužovala. Doktori si nevedeli rady. Skúšali všetko. Bylinky, čaje, tinktúry, masti... Všetko bez výsledku. Ak jej niečo pomôže, tak určite oni. A bolo mi jedno za akú cenu.

Odrazu som v diaľke zbadal známu ulicu. Nemal som však ani tušenia, ako sme sa tu dostali. Bolo to najmenej tri hodiny chôdze od miesta, kde sme vstúpili do brlohu. Ale táto prehliadka bola zaručene kratšia. Carl si všimol môj nechápavý výraz a zasmial sa.

„No áno. Takto sa tvári veľa ľudí, keď uvidia kde sa dostali a za aký krátky čas. Vec sa má tak, že odvtedy, čo táto štvrť bola uzatvorená, všetci idú dlhšími cestami. A len veľmi málo ľudí si skutočne uvedomí, že bežné cesty, ktorými sa tu dostaneš, sú v podstate iba obchádzkou. Pôvodne sa malo ísť tadiaľto.“

Na jazyku ma opäť páčila otázka ohľadom toho miesta a akú krivdu mu spravili ľudia minulosti, že to dopadlo tak, ako to dopadlo. No Carl akoby vycítil moju otázku, posunkom mi naznačil, aby som vydržal.

„Všetko má svoj čas. Raz ti ten príbeh určite rozpoviem. Ale teraz potrebujem vedieť tvoju odpoveď. Chceš požiadať o pomoc démonov alebo ďalej kráčať sám so svojím trápením?“

Rozmýšľal som nad tou otázkou. Obrazy poslednej polhodiny ma stále máтали v hlave. Báľ som sa, že by sa to mohlo stať aj sestre a miesto toho, aby ju to vyliečilo, ju to naopak zahubí. Ale bez pomoci jej doktori dávali šancu na prežitie iba zopár mesiacov, nanajvýš rok. Pozrel som na postaršieho pána. Predajca všemožných démonov. Na každý problém či strasť mal niečo, čo človeku mohlo pomôcť. Ale bude vedieť pomôcť aj mne? To bola otázka, na ktorú som zatiaľ nedostal odpoveď. Carl čakal na moje vyjadrenie. Zhlboka som sa nadýchol.

„Porozprávam vám príbeh. A až vtedy začnem uvažovať o vašej pomoci.“

„Začneš uvažovať?“ zachechtal sa neveriaci. Pokrútil hlavou.

„Ach, tá dnešná mládež! Samozrejme, tvoj príbeh si rád vypočujem, ale potom budem chcieť od teba jasnú odpoveď.“

Prikývol som. Nemal som, čo stratiť. Ak tu bola aj iná cesta, nevedel som o nej. Každopádne, nech sa naše stretnutie skončí akokoľvek, vždy to bude voľba, ktorú učiním z dobrej vôle. Bez ohľadu na to, s akými temnými silami uzatvorím zmluvu, moje svedomie ostane čisté. Nadýchol som sa a s novou silou začal rozprávať svoj príbeh:

„Bolo raz jedno dievča...“